

DÜNYAYI DURDURAN KIZ

Soygunlar Kimin İşi?

SELCEN
YÜKSEL ARVAS

Normal Olmak ya da Olmamak!

Ah, ne kadar da yoğun bir gündü bugün. İnsanlar, kahramanlar hiç yorulmaz sanıyorlar ama alakası yok. **Ah sırtım, belim kopmuş.** Yoo yo, şikâyetçi falan olduğumdan değil de bir halk kahramanı olarak şahsen kahramanlık yaptığım için yorulmayı tercih ederdim, ama şans işte! Bugün de günüm apartmanın arka bahçesinde annemle halı yıkayarak geçti. Neyse canım, her gün her gün dünyayı kurtaracak değiliz ya! Bugün de annemi kurtardım!

“EDDEEE EDDEE!”

Ah tabii ki minik kardeşim Yaman'ın yardımlarını unutamam. Sabun tozu döktüğümüz halının üzerinde yuvarlanıp sürünmeseydi hayatta bu kadar güzel köpürtemezdik halıyı.

“EDDEEE EDDEE!”

“**Haniymiş benim tatlı kardeşim,
haniymiş benim seker kardeşim!**”

Yaman sevinçle salyalarını saçarak yatağımın kenarına kadar süründü, yatağıma tutunup ayağa kalktı.

“Aman da aman yürüyecekmiş yakında. Tay tay tay.”

Yaman dizlerinin üzerinde bükülüp kalkmaya başladı. Neşeyle poposunu sallıyordu.

“TAY TAY TAY!”

“ANNE BAAK, YAMAN YÜRÜYECEK!”

Annem kapıdan kafasını uzattı.

“Aferin benim oğluma. Süper bu çocuk maşallah! Sen bir türlü yürüyememiştin.”

“Ne alakası var anne ya!”

“Aaa gerçekten. Üç yaşına kadar da konuşamadın. Tuvaletini de bir türlü öğrenemedin. Zekânda problem var sanıyorduk senin valla!”

“Belki de üstünümdür anne. O yüzden öteki çocuklardan farklı gelişmişimdir.”

**“AHAHAHA, HIÇ GÜLECEĞİM
YOKTU ÜSTÜN MÜŞ, AHAHA!”**

Suratım asılınca annem yanağıma bir öpücük kondurdu.

“Tamam canım, bozulma. Üstün olman şart değil, normal olsan yeter.”

“Ne yani, normal değil miyim anne?”

“Bazen anormal gibi davranıyorsun. Hahaha! Neyse, sorun değil. Atacak değiliz ya, bizim çocuğumuzsun, seni böyle kabul ediyoruz. Hadi yat artık, sabah okula geç kalacaksın. Yaman da gelsin anneye nenni yapsın.”

“EDDEE EDDEEE NENNİİ!”

Yaman sevinçle annemin kucağına atladı. Annem odanın ışığını kapatıp odadan çıktı. Arkalarından gözlerim devrik, suratım asık hâlde baktım.

BİR HALK KAHRAMANI İÇİN EN RENCİDE EDİCİ ŞEY, SÜPER OLDUĞUNU GİZLEMENİN ZORUNDA OLDUĞU İÇİN BAŞKALARI TARAFINDAN -ÖZELLİKLE ANNESİ VE BABASI- AKILSIZ MUAMELESİ GÖRMEKTİR!

NORMAL DAVRANMIYORSAK DA SÜPERLİĞİMİZDEN YAHU!

Tabii ki bunu annemin yüzüne haykıramadım.

Hazırladığım lafları yutup yattım. Kafama yorganı çektim.

ZIRT ZIRT ZIRT ZIRT ZIRT ZIRT

HAH İŞTE! BEKLEDİĞİM SES!

Ayak parmaklarımın ucunda odanın kapısına yürüdüm, kafamı uzatıp koridorda biri var mı yok mu diye kontrol

ettim. Annem Yaman'ı almış odasına çekilmişti, babam da ma izliyordu. Güzeeel!

Odama dönüp çalışma masamın çekmecesinden çok gizli haber alma cihazımı çıkardım. Bakalım yine kim benden yardım istiyor.

"Sevgili DDK, okulda saatim kayboldu. Bulur musun? Cevriye Cıvıklı İlkokulu'ndayım. Lütfen yardımcı ol."

Offf. Yine beklediğim türden bir mesaj değil. İnsanlar

halk kahramanını ne sanıyor acaba? Saatin kaybolduysa gidersin kayıp kutusuna bakarsın. Bu kadar basit!

Amaaan... Yatağıma geri yattım. Yarın erken kalkayım da okula gitmeden yapılacak bir kahramanlık arayayım bari.

Daha yastığa başıma koydum ki o da ne!

ZIRT ZIRT ZIRT ZIRT ZIRT ZIRT

Haydaaa. Mesajı almadım sandı, geri attı herhâlde.

Oflaya poflaya kalktım. Koridoru kontrol ettim.

“GOOOOOOOOOL!”